

Р Е Ш Е Н И Е

№138

град Перник, 13 май 2013 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на двадесет и четвърти април две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря А.М.*** и с участието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №118 по описа на съда за 2013 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от И.П.Е. *** против решение №23 от 14.02.2013 г. на Районен съд - Перник, I наказ. състав постановено по НАХД №1840 по описа на съда за 2012 г. С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление (НП) с №34-0000615 от 21.09.2012 г. на Началник Областен отдел (ОО) „Контролна дейност (КД)-ДАИ“ - Перник, издадено срещу И.П.Е.***, в качеството му на технически специалист за нарушение по чл. 44, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредба №Н-32 от 16.12.2011 г. на МИТИТС за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства, за което на основание чл. 178а, ал. 7, т. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е определено да бъде наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лв.

В жалбата се твърди, че решението на първата съдебна инстанция е неправилно като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Поддържа се теза, че АУАН и издаденото въз основа на него НП страдат от пороци, касаещи тяхното съдържание, както и че производството по налагане на административно наказание е протекло при неспазване императивните правила на ЗАНН, касаещи неговото движение като за неспазени се посочват чл. 40, ал. 1 и 3, чл. 42, т. 4, 5, 6 и 7 и чл. 43, ал. 1 от ЗАНН, както и чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН. Жалбоподателят твърди, че актът за установяване на административно нарушение не съдържа посочен точен адрес на свидетеля по същия, както и че и посоченият за свидетел не е присъствал при извършването или установяването на нарушението. В жалбата се твърди още, че АУАН и процесното НП не съдържат посочени конкретно нарушените законови разпоредби, тъй като в тях не е вписан конкретен текст, съдържащ конкретен състав на административно нарушение, както и че посочената санкционна норма на чл. 178а, ал. 7, т. 3 от ЗДвП не кореспондира с вмененото на

наказаното лице нарушение. Жалбоподателят твърди, че поради всичко посочено по-горе е ограничено съществено правото му на защита. От касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт и да се произнесе по съществото на правния спор, като отмени процесното НП или поради неговата незаконосъобразност, или поради алтернативна приложимост към процесния случай на чл. 28 от ЗАНН, предвид маловажност на осъществения административнонаказателен състав. Пред съда жалбоподателят се представлява от адв. И.***, която заявява, че поддържа жалбата. Пледира за наличие на „основания за отмяна на съдебния акт по чл. 209, т. 3 от АПК“, относно които намира, че в касационна фаза на административнонаказателния процес, воден по реда на ЗАНН във вр. с АПК но и във вр. с НПК са неприложими.

Ответникът по жалбата – ОО „КД-ДАИ“ – Перник не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Окръжна прокуратура – Перник дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Предлага първоинстанционният съдебен акт да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане. Пред касационния съд не са представени писмени доказателства във връзка със сочените от жалбоподателя основания за обжалване.

Административен съд – Перник, като разгледа жалбата по реда на чл. 208 и сл. от АПК, взе предвид доводите и становищата на страните и след извършена и служебна проверка за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон на атакувания съдебен акт, въз основа на фактическите заключения на първата съдебна инстанция намира същата по същество за неоснователна, като съображенията за това са следните:

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на правораздавателен акт, подлежащ на съдебен контрол, с произнасяне от компетентен съд, в рамките на дадените му от закона правомощия, след надлежно сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

При извършената проверка за правилно приложение на процесуалния и материален закон, както служебна, така и във връзка с изложеното в жалбата, касационният съд намира следното:

За да постанови обжалваното решение решаващият състав на Районен съд – Перник на база на доказателствата представени и събрани пред него е приел за безспорно от фактическа страна, че на 22.08.2012 г. в 14:40 h в гр. Перник в обект – пункт за извършване на технически прегледи, И.П.Е.*** в качеството му на технически специалист, при проверка на техническата изправност на ППС – ремарке при проверка на гумите на същото е отбелязал, че са изправни, въпреки наличие на разкъсвания в лявата гума на третия мост на ППС. Нарушението било установено от контролни органи към ОО „КД- ДАИ“ – Перник в момента на приключване на прегледа, за което е съставен акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна Районен съд – Перник, извършил проверка за законосъобразност на производството по налагане на административно наказание и актовете, обективирали

същото е установил, че не са налице пороци, обуславящи незаконосъобразност, които да са в достатъчна степен съществени, че да са основание за отмяна на процесното НП, без разглеждане на спора по същество. Прието е още и че АУАН и НП са със съдържание, отговарящо на изискванията съответно на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН.

Разгледал съществото на спора районният съд е приел за безспорни както факта на осъществяване на вмененото на Е.*** нарушение, така неговото авторство, а също и вината на техническия специалист. Наложено административно наказание е прието от районния съдия за правилно и справедливо определено в законово заложения вид и размер. Претендираната от наказаното лице маловажност на извършеното нарушение не е приета за факт от първоинстанционния съдебен състав, предвид високата обществена опасност на процесното деяние и характера на неблагоприятните последици, които допускането му би могло да предизвика.

Административен съд – Перник споделя позицията на първата съдебна инстанция, като съображенията за това са следните:

Не се споделят оплакванията на жалбоподателя за неотчетени от страна на районния съд пороци на производството по налагане на административно наказание във връзка със съдържанието на актовете обективирали същото. Касационният състав не откри, сочените от жалбоподателя несъответствия на АУАН и НП с изискванията за съдържанието им заложи в чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Твърдението в жалбата, че с посочване на адрес на свидетеля по акта, различен от постоянен адрес на лицето е ограничено правото на защита на нарушителя, не кореспондира с целта на закона във връзка с този реквизит, необходим с оглед редовно призоваване и законосъобразно развитие на производството, каквито нередовности не се установиха в случая. Това личи и от съгласието на наказаното лице свидетелят Пейчев да не бъде разпитван от съда. Тук е мястото да се отбележи липсата на основание в твърдението, че свидетелят Пейчев не е присъствал при установяване на нарушението. Това се потвърждава и от обясненията на свидетеля С. П.*** – дал показания на страната на наказаното лице, заявил, че „другият свидетел (разб. различен от актосъставителя) беше наоколо“.

Липсва основание и в твърденията на настоящия жалбоподател във връзка със съдържанието на АУАН и процесното НП. И двата акта съдържат посочени относимите към процесното нарушение материалноправни норми, като наказание е наложено по относимата санкционна разпоредба. Неправилно тълкува жалбоподателят текста на чл. 178а, ал. 7, т. 3 от ЗДвП. Нормата има за субект технически специалист, който не извърши необходимата проверка на пътните превозни средства, които подлежат на преглед за проверка на техническата изправност по методите, определени с наредбата по чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, част от която е и посочената за нарушена законова разпоредба на чл. 44, ал. 1, т. 1, б. „а“. По отношение на нарушената материалноправна норма на чл. 44, ал. 1, т. 1, б. „а“ настоящата инстанция намира за правилни оплакванията на жалбоподателя за нужда от посочване и на съответните части на Методиката по чл. 31, ал. 1 от Наредбата, но пропускът не е така съществен, че да се е отразил на правото на защита на

нарушителя. Същия е разбрал за какво ще бъде административно наказан, видно и от посочените от него формални основания за съдебно обжалване.

Предвид гореизложеното касационният съд не установи да са налице основания за касиране на първоинстанционното решение. Безспорно установено и кореспондиращо с доказателствата събрани пред първата съдебна инстанция е, че техническият специалист И.Е.*** е осъществил от обективна и субективна страна състав на вмененото му нарушение на Наредбата във връзка със ЗДвП, като не е изпълнил задължението си да провери техническата изправност на ППС по начина, указан в относимия нормативен акт. Така във връзка с качеството си на технически специалист Е.*** е допуснал ППС с разкъсана гума да напусне пункта, което е в директна връзка с безопасността на движението по пътищата и здравето и живота на участниците в същото. Тук е мястото да се отбележи, че предвид характера на процесното нарушение и обществените отношения, обект на нормативна уредба, с цел технически изправни ППС да се движат по пътищата, отворени за обществено ползване, не са налице предпоставки случаят да може да се приеме за маловажен.

Не на последно място за процесното нарушение е наложено и съответно по вид и в абсолютен размер наказание, при съобразяване с правилата на чл. 27, ал. 1 и 2 на ЗАНН.

Водим от гореизложеното съдът намира касационната жалба за неоснователна, предвид което решението на първата съдебна инстанция като правилно и законосъобразно ще бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №23 от 14.02.2013 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1840 по описа на съда за 2012 г., с което е потвърдено наказателно постановление с №34-0000615 от 21.09.2012 г. на Началник Областен отдел „Контролна дейност – ДАИ“ – Перник, издадено срещу И.П.Е., в качеството му на технически специалист за нарушение по чл. 44, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредба №Н-32 от 16.12.2011 г. на МИТИТС за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства, за което на основание чл. 178а, ал. 7, т. 3 от Закона за движението по пътищата е определено да бъде наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1. /п/

2. /п/